

ΤΑΧ. ΜΕΙΟ ΚΟΤΙΜΟΤΥΝ ΔΟΥΡΟΥ

Αρ. Αδείας
01-1323

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
᾽Όργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannismvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannismvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 56ο - ΤΕΥΧΟΣ 581 ●
● ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2013 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

Πρόσληψις ἀγάπης

Ἐμεῖς καὶ οἱ ἄλλοι

Ἡ σωτηρία μας περνάει ἀπὸ τοὺς ἄλλους! Δέν μπορεῖ νά ἔχη σχέσι μὲ τὸν ἀτομισμό, μὲ τὴ φιλαυτία ἢ τὴν ἀπομόνωσι. Ἡ σωτηρία εἶναι καρπὸς κοινοῦ νίαια. Ὁ Χριστὸς ἔγινε κοινωνὸς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, νά μᾶς σώσῃ. Καί μεις ζοῦμε τὴν ἐν Χριστῷ σωτηρία μόνον μέσα στὴν κοινωνία τῆς ἀγάπης, πού μᾶς βγάζει ἀπὸ τὸν ἀτομισμό καί μᾶς ὀδηγεῖ στὴ διακοινία.

● Ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ σέ μᾶς εἶναι χαριστική. Χαρίζεται ὁ Χριστὸς, γι' αὐτὸ μᾶς ἀγαπᾷ.

● Ἡ δικὴ μας ἀγάπη στοὺς ἄλλους εἶναι ὀφειλή. Τὴν χρωστᾶμε: «Ὁφείλομεν ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν, καὶ μὴ ἑαυτοῖς ἀρέσκειν» (Ρωμ. ιε' 1).

«Ἡμεῖς καὶ οἱ ἄλλοι». Ἐμεῖς οἱ «δυνατοί», οἱ ἄλλοι οἱ «ἀσθενεῖς».

● Εἶμαστε «δυνατοί»; Μόνονι μας εἶμαστε πολὺ ἀδύνατοι. ᾽Όχι ἀπλῶς ἀδύνατοι, ἀλλ' οὐτιδανοί. Τίποτε οὐσιαστικὸ δέν μποροῦμε νά πράξουμε μόνονι μας. Τὸ ὑπογραμμίζει ὁ Κύριός μας: «Χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν» (Ἰωάν. ιε' 5).

● Ἀδύνατοι μόνονι. Δυνατοὶ μὲ τὸ Χριστό. Δυνατοὶ μὲ τὴν πίστι καὶ τὴ χάρι Του. Ἔτσι ἐξηγεῖται ἡ προτροπὴ τοῦ ἀπ. Παύλου νά στηρίζουμε κάποιον, πού ἔπεσε: «Ἔμεῖς οἱ πνευματικοὶ καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον» (Γαλ. στ' 1). Λέει σχετικὰ ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Δυνατὸς γέγονας; Ἀπόδος τῷ Θεῷ τὴν ἀμοιβὴν τῷ ποιήσαντί σε τοιοῦτον: ἀποδώσεις δέ, τὴν ἀσθένειαν τοῦ ἀρρώστου διορθούμενος. Καὶ γάρ καὶ ἡμεῖς ἀσθενεῖς ἦμεν, ἀλλ' ὑπὸ τῆς χάριτος ἐγενόμεθα δυνατοί» (Ε.Π.Ε. 17,608). Μετάφρασις: Ἔγινες δυνατός; Στὸ Θεὸ τὸ ὀφείλεις, πού σέ ἔκαμε τέτοιον. Μὲ τέτοιον αἰσθημα θ' ἀποδώσης καὶ σύ, δηλαδή, θά θεραπεύσης τὴν ἀσθένεια τοῦ ἄλλου. Κάποτε καὶ μεις ἦμασταν ἀσθενεῖς. Μὲ τὴ χάρι γίναμε δυνατοί.

«Ὁφείλομεν ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν, καὶ μὴ ἑαυτοῖς ἀρέσκειν».

Ποιά τὰ «ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων»;

- Ὑπάρχουν ἀδυναμίες οἰκονομικές· ὀφείλουμε νά συντρέχουμε. Τά δικά μας χρήματα νά γίνουν καί δικά τους.

- Ὑπάρχουν ἀδυναμίες σωματικές, ἀρρώστιες ὀδοντρές. Ὁ δικός τους πόνος νά γίνη καί δικός μας.

- Ὑπάρχουν ἀδυναμίες ψυχικές, θλίψεις καί ἀνάγκες. Ὀφείλουμε κατανοήσι. Νά συμπορευώμαστε στό δύσκολο μονοπάτι τῆς περιπέτειας τῶν ἄλλων.

- Ὑπάρχουν ἀδυναμίες θρησκευτικές. Ὀφείλουμε νά χειραγωγῶμε, νά συγκαταβαίνουμε, νά διαφωτίζουμε.

- Ὑπάρχουν ἀδυναμίες ἐθνικές. Λαοί ταλαιπωροῦνται πάνω στόν πλανήτη μας. Ὀφείλουμε ἐμεῖς, ὡς Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι, νά βοηθοῦμε.

Ἡ συμπάθεια σέ ἀνάγκες τῶν ἄλλων, ἀπαιτοῦν φυγή ἀπό τήν αὐταρέσκεια. «Μή ἐαυτοῖς ἀρέσκειν». Συνήθως κάνουμε ὅ,τι μᾶς ἀρέσει. Εἴμαστε ἔτοιμοι νά στηρίξουμε τήν ἐγωιστική μας αὐταρέσκεια καί τίς ἀτομικές μας ἐπιδιώξεις πάνω στήν... ἐλευθερία!

—Ἐλεύθεροι -λέμε- δέν εἴμαστε; *Θά κάνουμε ὅ,τι μᾶς ἀρέσει. Μή μᾶς πιέζετε. Οὔτε νά μᾶς φορτίζετε συναισθηματικά. Δέν μπορούμε νά βλέπουμε συνεχῶς εἰκόνες καί σκηνές φρίκης. Οὔτε μπορούμε νά ἐξαρτώμαστε συνεχῶς ἀπό μικρόνοες καί καθυστερημένους τύπους.*

Τό ἀρεστό στους ἄλλους

Ἡ ἐλευθερία ὁμως τότε εἶναι ἀληθινή, ὅταν εἶναι ὑπέρτρια τῆς ἀγάπης.

- Ἐλεύθερος εἶναι ὅποιος τήν ἐλευθερία του προσφέρει στό Θεό καί στό λαό.

- Ἐλεύθερος ὅποιος ἐκούσια δέν κοιτάζει τό ἀτομικό του συμφέρον, ἀλλά δίνεται στήν ὑπηρεσία τῆς ἀγάπης. Αὐτός τελικά εἶναι καί ἀνεξάρτητος.

«Μή ἐαυτοῖς ἀρέσκειν».

Ἡ χαρά μας εἶναι ὁ ἄλλος, ὁ «πλησίον», ἀφοῦ αὐτός μᾶς ἐξασφαλίζει τή βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Δουλεύοντας γιά τούς ἄλλους, ἀμείβουμε τόν ἐαυτό μας μέ τή σπουδαιότερη ἀμοιβή: «Ἐκαστος

ἡμῶν τῷ πλησίον ἀρεσκέτω εἰς τό ἀγαθόν πρὸς οἰκοδομήν» (Ρωμ. ιε' 2).

Πλησίον κάθε ἄνθρωπος, καί μάλιστα ὁ «ἀσθενῶν», ἐκεῖνος πού βρίσκεται σέ ἀνάγκη, «ὁ ἐμπεσῶν εἰς τούς ληστὰς» (Λουκ. ι' 38) τῆς ζωῆς. Ἐμᾶς περιμένει. Ὁ καλός Σαμαρείτης ἄλλαξε πρόγραμμα καί δρομολόγιο. Πλησίασε τόν πληγωμένο. Τοῦ πρόσφερε κάθε διακονία.

- Νά ἀρέσουμε στόν ἄλλον! Δέν σημαίνει βέβαια νά ἱκανοποιῶμε ὅλα τὰ «καπρίσια» καί τὰ πείσματά του. Αὐτό δείχνει ὄχι ἀγάπη, ἀλλά καταστροφική συγκατάθεσι καί συνενοχία.

- Οὔτε πάλι κάνουμε τό ἀρεστό στόν ἄλλον, γιά νά τόν κολακεύσουμε, γιά νά τοῦ εἴμαστε συμπαθεῖς. Κάτι τέτοιο ἀναγκάζει νά συμπράττουμε καί σέ πράγματα ἀντίθεα. «Εἰ γάρ ἀνθρώποις ἤρεσκον, Χριστοῦ δούλος οὐκ ἂν ἤμην» (Γαλ. α' 10).

Ὁ Παῦλος προσδιορίζει σέ τί θά ἀρέσουμε στους ἄλλους: «Ἐκαστος ἡμῶν τῷ πλησίον ἀρεσκέτω εἰς τό ἀγαθόν πρὸς οἰκοδομήν».

- Τό ἀγαθὸ καί ἡ οἰκοδομὴ εἶναι τὰ δύο κριτήρια τῆς διακονίας μας.

Πράττουμε το ἀγαθὸ, γιά νά ὀδηγοῦμε στό ἀγαθὸ.

Προσφέρουμε τήν ἀγάπη γιά τήν οἰκοδομή.

Καί ὅταν φαίνεται νά ὑποχωροῦμε σέ δευτερεύοντα σημεῖα, στήν πραγματικότητα ἡ συγκαταβατικότητα μας εἶναι θεμέλιο, νά οἰκοδομηθῇ ἡ πίστις τοῦ ἄλλου. Ὅλα τὰ ἔπραττε ὁ Παῦλος σέ ὄλους, «ἵνα πάντως τινὰς σώσῃ» (Α' Κορ. θ' 22).

Υπογραμμὸς ὁ Χριστός

Τύπος καί ὑπογραμμὸς καί στό θέμα αὐτό, ὅπως καί σέ κάθε ἄλλο θέμα τῆς πνευματικῆς μας πορείας, εἶναι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός: «Καί γάρ ὁ Χριστός οὐχ ἐαυτῷ ἤρεσεν, ἀλλὰ καθὼς γέγραπται, οἱ ὄνειδισμοὶ τῶν ὄνειδίζοντων σε ἐπέπεσον ἐπ' ἐμέ» (Ρωμ. ιε' 3). Σέ ὅλα τόν Ἰησοῦ Χριστό προβάλλει ὁ Παῦλος ὡς πρότυπο:

- Μιλώντας γιά τήν ἐλεημοσύνη,

τόν Χριστό προβάλλει: «Δι' ἡμᾶς ἐπτώχευσε πλούσιος ὢν» (Β' Κορ. η' 9).

- Μιλώντας γιά τήν ἀγάπη, τόν Χριστό προβάλλει: «Καθώς καί ὁ Χριστός ἠγάπησεν τήν ἐκκλησίαν» (Ἐφεσ. ε' 25).

- Μιλώντας γιά τούς ὄνειδισμούς καί τήν αἰσχύνη, πού ὑφιστάμεθα ἀπό τούς διωγμούς, τόν παθόντα Χριστό προβάλλει, «ὅς ἀντί τῆς προκειμένης αὐτῷ χαρᾶς ὑπέμεινε σταυρόν, αἰσχύνης καταφρονήσας» (Ἐβρ. ιβ' 2).

- Μιλώντας γιά τή θυσία ὑπέρ τῶν ἄλλων, τόν Χριστό προβάλλει: «Ὁ Χριστός οὐχ ἑαυτῷ ἤρεσεν, ἀλλά καθώς γέγραπται, οἱ ὄνειδισμοί τῶν ὄνειδίζοντων σε ἐπέπεσον ἐπ' ἐμέ» (Ρωμ. ιε' 3).

Τί σημαίνει τό «Ὁ Χριστός οὐχ ἑαυτῷ ἤρεσεν»; Μήπως ὅτι ὁ Χριστός ἔκανε κάτι, πού δέν τοῦ ἄρεσε, πού δέν τό ἤθελε; Ἄπαγε τῆς βλασφημίας!

Ἄλλα ὅσα ἔκανε ὁ Χριστός γιά τή σωτηρία μας, τά ἐνήργησε «ἐκουσίως». Γι' αὐτό ἔχουν καί δυνατότητα σωτηρίας.

Τό «οὐχ ἑαυτῷ ἤρεσεν» σημαίνει:

- Ὅσα συνέβησαν στόν Ἰησοῦ Χριστό, δέν ἄρμοζαν στή θεία Του φύσι. Ἐπαθε παθήματα, πού δέν ἄρμοζαν στήν ἀναμαρτησία Του.

- Δέν σκέφτηκε τή δική Του θέσι: νά παραμείνῃ στό δεξιό τοῦ Πατρός.

- Καί ὅταν κατέβηκε στή γῆ, δέν σκέφτηκε τή δική Του... «καλοπέρασι». «Ἐκένωσε» τόν ἑαυτό Του. Ἐπαθε γιά μᾶς.

Λέει σχετικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Τί δέ ἐστιν, "Οὐχ ἑαυτῷ ἤρεσεν"; Ἐξῆν αὐτῷ μὴ ὄνειδισθῆναι, ἐξῆν μὴ παθεῖν ἄπερ ἔπαθεν, εἶγε ἤθελε τό ἑαυτοῦ σκοπεῖν ἀλλ' ὅμως οὐκ ἠθέλησεν, ἀλλά τό ἡμέτερον σκοπήσας, τό ἑαυτοῦ παρείδε. Καί τίνος ἔνεκεν οὐκ εἶπεν, ἑαυτὸν ἐκένωσε; Ὅτι οὐ τοῦτο ἐβούλετο δεῖξαι μόνον, ὅτι ἄνθρωπος γέγονεν, ἀλλ' ὅτι καί ὑβρίσθη, καί πονηράν παρά πολλοῖς ἔλαβε δόξαν, ἀσθενής εἶναι νομισθεῖς» (Ε.Π.Ε. 17,610). Μετάφρασις: Τί σημαίνει, «δέν ζήτησε τά ἀρεστά σ' αὐτόν»; Ἦταν δυνατόν νά μὴ ἀτιμασθῆ. Ἦταν δυνατόν νά μὴ πάθῃ ὅσα ἔπαθε, ἂν βέβαια ἐπιζητοῦσε τό

δικό Του καλό. Ἄλλ' ὅμως, δέν θέλησε. Παρέβλεψε τό δικό Του καλό, ἐπειδή προτίμησε τό δικό μας. Καί γιά ποιό λόγο δέν εἶπε ἀπλῶς ὁ Παῦλος «ἐκένωσε τόν ἑαυτό του»; Διότι δέν ἤθελε νά δείξῃ μόνο, ὅτι ἔγινε ἄνθρωπος, ἀλλά καί ὅτι ἀτιμάστηκε. Βασανίστηκε ἀπό πολλούς, ἐπειδή θεωρήθηκε ὅτι εἶναι ἀνίσχυρος.

- Δέν πρόσφερε μόνο ὁ Υἱός. Πρόσφερε καί προσφέρει καί ὁ Πατέρας. Καί ἡ μεγαλύτερη προσφορά εἶναι, ὅτι ὄχι μόνο ἀνέχεται τούς ὄνειδισμούς τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά πληραίνει τούς ὄνειδισμούς μέ ἀγάπη καί διαρκεῖς εὐεργεσίες. «Καθώς γέγραπται, οἱ ὄνειδισμοί τῶν ὄνειδίζοντων σε (=κατά τοῦ Πατρός) ἐπέπεσον ἐπ' ἐμέ» (Ρωμ. ιε' 3). Τό χωρίο εἶναι ἀπό τούς Ψαλμούς (68,10).

- Ὅλοι οἱ ὄνειδισμοί τοῦ Θεοῦ μαζεύτηκαν πάνω στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ σωστικὸς ὄλων τῶν ἀμαρτιῶν μας. Οἱ ἀμαρτίες τῶν ἀνθρώπων εἶναι «ὄνειδισμοί», ὕβρεις κατά τοῦ Θεοῦ. Τίς συγκέντρωσε ὅλες τίς ἀμαρτίες πάνω Του ὁ Χριστός, γιά νά τίς ἐξαλείψῃ, νά τίς «προσηλώσῃ» στό Σταυρό (Κολοσ. β' 14).

Μᾶς προσέλαβε ὁ Κύριος

Ἄν, λοιπόν, ὁ Χριστός ὄχι μόνο ἔγινε ἄνθρωπος γιά μᾶς, ἀλλά καί ἔπαθε, γιά νά μᾶς χαρίσῃ τό πιό εὐάρεστο σέ μᾶς, τή σωτηρία, πόσο μάλλον ἐμεῖς ὀφείλουμε νά μεριάζουμε τό δικό μας συμφέρον καί νά ἐργαζώμαστε γιά τούς ἄλλους;

- Ἡ Ἀγία Γραφή εἶναι γεμάτη παραδείγματα ἁγίων, πού δούλεψαν στήν ἀγάπη, πού μαρτύρησαν γιά τήν ἀγάπη, πού ἔδειξαν θαυμαστή ὑπομονή. Καί πρόπαντός στή Γραφή εἶναι τό παράδειγμα τοῦ Μεσσία, πού προσφέρεται στους αἰῶνες γιά μᾶς, τούς «ἀσθενεῖς», τούς «ἀδυνατούς», τούς ἀμαρτωλούς.

- Γιά τήν ὁμόνοια καί τήν ἔνωσι τῶν πιστῶν, πού ἀνήκουν στό ἴδιο σῶμα, στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, πάλι τόν Ἰησοῦ Χριστό φέρνει ὡς πρότυπο ὁ ἀπόστολος Παῦλος.

Ὁ Χριστός μᾶς προσέλαβε.

● Ἡ πρόσληψις εἶναι μιὰ ἀπό τῆς Παύλειες εἰκόνες γιά τήν ἔνωσι τῆς θείας καί τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ἡ ἀνθρώπινη φύσις τοῦ Χριστοῦ ὀνομάζεται «πρόσλημμα».

Ἐλαβε ὁ Θεός Λόγος κάτι πού δέν εἶχε. Αὐτή ἡ λήψις λέγεται πρόσληψις. Πάνω Του ἔλαβε ὅλους τοὺς ἀποδιωγμένους, τοὺς «ἀπηλλοτριωμένους τῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ» (Ἐφεσ. δ' 18), ὅλους μας.

● Ἡ πρόσληψις, δηλ., ἡ ἐνανθρώπησις, εἶναι γιά τόν Χριστό μετάληψις. Μετέλαβε τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, τῆς σαρκός, γιά νά μεταδώσῃ ὕστερα σέ μᾶς θεωμένη αὐτή τή σάρκα. Ἔγινε Ἐκεῖνος ἄνθρωπος, «ἕνα τοῦ χείρονος μεταλαβών, μεταδῶ μοι τοῦ βελτίονος» (δοξαστικό Εὐαγγελισμοῦ).

● Τῆ θεία πρόσληψις ἔχει ὡς πρότυπο ἀγάπης ὁ Παῦλος: «Προσλαμβάνεσθε ἀλλήλους, καθώς καί ὁ Χριστός προσελάβετο ἡμᾶς εἰς δόξαν Θεοῦ» (Ρωμ. ιε' 7).

● Ἡ δική Του εἶναι πρόσληψις κατ' οὐσίαν. Μᾶς πῆρε ἀληθινά πάνω Του. Μᾶς φορτώθηκε. Μᾶς ἔχει «ἐν ἑαυτῷ»!

Τό σῶμα τοῦ Κυρίου, τό πρόσλημμα, συναποτελεῖται ἀπό ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ὄλων τῶν αἰώνων. Ὅλοι βρισκόμαστε ὀργανικά πάνω στό Χριστό.

Ἔτσι ἐξηγεῖται τό πῶς ὁ Χριστός εἶναι ἡ καθολική σωτηρία, τό ὅτι σταυρώθηκε, ἀναστήθηκε, ἀναλήφθηκε γιά ὅλους.

Ἄξι μόνο γιά ὅλους, ἀλλά καί μαζί μέ ὅλους. «Συν-ἡγειρεν ἡμᾶς καί συν-ἐκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις» (Ἐφεσ. β' 6).

■ Μᾶς προσέλαβε, γιατί μᾶς ἀγάπησε.

■ Μᾶς προσέλαβε, γιατί μᾶς ἀγόρασε μέ τό πανάγιο αἷμα Του.

■ Μᾶς προσλαμβάνει, ἀφοῦ μᾶς δέχεται καί μᾶς ἀγαπᾷ.

● Ἡ δική μας πρόσληψις εἶναι πνευματική. Εἴμαστε βέβαια ἐνωμένοι σέ ἕνα σῶμα, στήν Ἐκκλησία, ἀλλ' ὅταν ὁ Παῦλος λέη, «προσλαμβάνεσθε ἀλλήλους», ἐννοεῖ κυρίως τή βαθεῖα ἀγάπη, πού ἐνώνει τοὺς χριστιανούς.

■ Ὄταν προσλαμβάνουμε τόν ἄλλον,

δέν προσλαμβάνουμε ξένο σῶμα· τόν ἀδελφό μας προσλαμβάνουμε. Ὁ ἀδελφός μου εἶμαι... ἐγώ!

■ Ὄταν προσλαμβάνουμε τόν ἄλλον, δέν δεχομαστε ἰδέες του, οὔτε ἀποδεχομαστε πλάνες του. Τόν δεχομαστε ὅπως εἶναι, μέ τήν ἐλπίδα, ὅτι θά ὀδηγηθῇ στήν ἀλήθεια καί στή μετάνοια.

■ Ὄταν προσλαμβάνουμε τόν ἄλλον, δείχνουμε, ὅτι ἡ ἀγάπη μας δέν εἶναι μιὰ συναλλαγματική («μ' ἀγαπᾷς, σ' ἀγαπᾷ»), ἀλλά μιὰ ἀγάπη πλατεῖα, χωρίς διακρίσεις.

● Πρόσληψις γιά τόν ἀνεργο, εἶναι νά τόν δεχτοῦν σέ μιὰ θέσι.

● Πρόσληψις γιά τοὺς πιστοὺς εἶναι νά δεχτοῦμε τόν ἄλλον στήν ὠραιότερη θέσι, στό θρόνο τῆς ἀγάπης. Προτρέπει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Πειθώμεθα τοίνυν καί συνάπτωμεν ἑαυτούς ἀλλήλοις. Ἐνταῦθα γάρ οὐκέτι τοὺς ἀσθενεῖς, ἀλλά πάντας διεγείρει. Κἄν βούληται τις ἀπορραγῆναι σου, μή σὺ ἀπορραγῆς, μηδέ τό ψυχρόν ἐκεῖνο φθέγγῃ ῥῆμα, ἐάν φιλή με, φιλῶ· ἐάν μή φιλή με ὁ ὀφθαλμός μου ὁ δεξιός, ἐξορύττω αὐτόν» (Ε.Π.Ε. 17,614). Μετάφρασις: Ἄς ὑπακούουμε, λοιπόν, καί ἄς εἴμαστε ἐνωμένοι μεταξύ μας. Ἐδῶ ἡ προτροπή δέν ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς ἀδυνάτους μόνο, ἀλλά πρὸς ὅλους. Κι ἂν ἀκόμα κάποιος θέλῃ νά χωρισθῇ ἀπό σένα, ἐσύ νά μὴ χωρισθῆς. Οὔτε νά πῆς ἐκεῖνον τόν ψυχρό λόγο· Ἄν μ' ἀγαπᾷ, τόν ἀγαπῶ. Δηλαδή, ἂν δέν μ' ἀγαπᾷ τό δεξί μου μάτι, τό βγάζω.

Στήν κατάξερη ἐποχή μας, ὅπου βασιλεύει ὁ ἄκρατος ἀτομισμός, ἀποκτᾷ σπουδαῖες κοινωνικές δυνατότητες καί διαστάσεις ἡ προτροπή τοῦ ἀπ. Παύλου «προσλαμβάνεσθε ἀλλήλους».

● Ἄς φορτωθοῦμε καί τά προβλήματα τῶν ἄλλων, καί τίς ἀνάγκες τῶν ἄλλων. Εἶναι σταυρός, μὰ ἔτσι σηκώνουμε καί τό δικό μας σταυρό.

● Ἄς υἰοθετήσουμε τίς ἀγωνίες τους. Ἔτσι μόνο θά ἐλπίζουμε νά μᾶς προσλάβῃ ὁ Χριστός στή βασιλεία Του.

Ἄρχιμ. Δανιὴλ Γ. Ἀεράκης

Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ - 24 Αὐγούστου

Ὁ ἀληθινός ἱεραπόστολος

Παῦλος καί Κοσμᾶς

Γιά ἱεραποστολή ὁ λόγος. Ποιά καλύτερη διδασκαλία καί ὠθησις γιά ἱεραποστολή ὑπάρχει ἀπό τήν παρουσίασι μιᾶς μορφῆς ἱεραποστολικῆς; Στούς Ὀλυμπιακούς ἀγῶνες, πολλά τά ἀθλήματα, πολλοί οἱ ἀθλητές, πολλά τά ἀτομικά, ἀλλά καί τά ὁμαδικά ἀγωνίσματα, πολλά τά ρεκόρ τά παγκόσμια καί τά ὀλυμπιακά.

Ἄν ὑπῆρχε τό ἀθλημα, πού λέγεται ἱεραποστολή, ἀραγε ποιός θά ἦταν ὀλυμπιονίκης;

Πάντως κανένας ἀπό μᾶς, πού καθισμένο στή θεσούλα μας φιλολογοῦμε περί ἱεραποστολῆς. Ὑπάρχουν δυό πρόσωπα, πού κατέχουν σπουδαία ρεκόρ ἱεραποστολῆς.

- Ὁ ἕνας ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Ἡ ἱεραποστολή ἦταν ἡ πρώτη του ἀνάγκη. Ἡ ἀναπνοή του. Ἡ ζωή του. Ἐλεγε: «Ἀνάγκη μοι ἐπίκειται· οὐαί δέ μοι ἐάν μή εὐαγγελίζωμαι» (Α' Κορ. θ' 16).

- Ὁ ἄλλος εἶναι ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός. Στά χνάρια τοῦ Παύλου. Ὁ δρόμος τῆς ἀποστολῆς τοῦ Παύλου ἦταν μαραθώνιος, ὁ δρόμος τοῦ Κοσμᾶ ἦταν πῖο περιορισμένος, ἀλλ' ἐφαμίλλος.

Καί οἱ δυό ἔτρεξαν δρόμο μετ' ἐμποδίων. Καί οἱ δυό ἄντεξαν στίς ἀντίξοες συνθήκες. Καί οἱ δυό σφράγισαν τό ἔργο τους μέ τό αἷμα τους. Καί οἱ δυό στεφανώθηκαν μέ τό στέφανο τῆς αἰώνιας ζωῆς καί βασιλείας.

- Ἄν ἡ Παναγία κατέχη τό παγκόσμιο ρεκόρ τῆς ἀγιότητος, ὁ Παῦλος κα-

τέχη τό παγκόσμιο ρεκόρ τῆς ἱεραποστολῆς. Καί ὕστερα ἔρχονται γενναῖοι ἱεραπόστολοι. Στούς τελευταίους αἰῶνες γενναιότερος ἀναδείχτηκε ὁ Κοσμᾶς. Παῦλος καί Κοσμᾶς, δυό φάροι ἱεραποστολῆς γιά ὅλους τούς αἰῶνες.

Ἀνάγκη, σπορά, κληῖσις

Εἴμαστε βέβαιοι, ὅτι οἱ ψυχές τῶν ἀγῶν καί ἀγίων ἱεραποστόλων ἀγάλλονται, ὅταν μιλάμε περί ἱεραποστολῆς.

- Ἡ ἀνάγκη τῆς ἱεραποστολῆς γιά τή στρατευομένη Ἐκκλησία εἶναι σάν τήν ἀνάγκη τῆς ἀναπνοῆς γιά τό ἀνθρώπινο σῶμα. Εἶναι ἡ ἀνάγκη τῆς ἀγάπης καί ἡ ἀγάπη τῆς πρώτης ἀνάγκης.

Λέει ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ: «Τοιοῦτον γλυκύτατον Θεόν καί Δεσπότην δέν πρέπει καί ἡμεῖς νά τόν ἀγαπῶμεν, καί ἄν τύχη ἀνάγκη, νά χύσωμεν καί τό αἷμα μας χιλιάδες φορές διά τήν ἀγάπην του, καθώς τό ἔχουσε καί Ἐκεῖνος διά τήν ἀγάπην μας; Ἐνας ἄνθρωπος σέ κράζει εἰς τόν οἶκόν του καί θέλει νά σέ φιλεῦση ἕνα ποτήρι κρασί, καί πάντοτε εἰς ὄλην σου τήν ζωήν θέ νά τόν ἐντρέπεις καί τόν τιμᾶς. Καί τόν Θεόν δέν πρέπει νά τιμᾶς καί νά ἐντρέπεις, ὅπου σοῦ ἐχάρισε τόσα καλά καί ἐσταυρώθηκε διά τήν ἀγάπην σου; Ποῖος πατέρας ἐσταυρώθηκε διά τά παιδιά του καμμίαν φοράν; Καί ὁ γλυκύτατός μας Ἰησοῦς Χριστός ἔχουσε τό αἷμα του καί μᾶς ἐξηγόρασεν ἀπό τάς χεῖρας τοῦ διαβόλου. Τώρα δέν πρέπει καί ἡμεῖς νά ἀγαπῶμεν τόν Χριστόν μας; Ἡμεῖς

ὄχι μόνον δὲν τὸν ἀγαπῶμεν, ἀλλὰ τὸν ὑβρίζομεν καθ' ἡμέραν μέ τὰς ἀμαρτίας ὅπου κάμνομεν...» (Αὐγουστίνου Καντιώτου, ἐπισκόπου Φλωρίνης, «Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός», ἔκδ. δ', σελ. 94).

• Ἄν ἡ ἱεραποστολή εἶναι μιὰ σπορά, τότε ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὑπῆρξε ὁ μεγάλος σποριάς στό δούλο γένος. «Ἐξῆλθε τοῦ σπεῖραι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ» (Λουκ. ἡ 5). Ἡ καρποφορία θαυμαστή.

■ Ἔσπειρε μέ τὸ λόγο του.

■ Καλλιέργησε μέ τὸν κόπο του.

■ Πότισε μέ τὰ δάκρυα τῶν προσευχῶν του καὶ τὸ αἷμα τοῦ μαρτυρίου του.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἑλλάδα τῶν νεωτέρων χρόνων εἶναι καρπὸς τῆς σπορᾶς τοῦ ἑνός, ἀλλὰ Παυλείου ἱεραποστόλου, τοῦ Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ. Καὶ ἡ ἐλευθερία τοῦ Γένους καρπὸς ἐκείνης τῆς ἱεραποστολικῆς σπορᾶς. Καὶ ἡ διάσωσης τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας δικὸς του ἐπίσης καρπός.

• Ἄν ἡ ἱεραποστολή εἶναι εἰδική κλησις τοῦ Θεοῦ, τότε ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ἦταν ἀληθινὸς ἱεραπόστολος. Ἦταν κλητὸς ἀπόστολος. Ἐζῆσε καὶ πορεύτηκε «ἀξίως τῆς κλήσεώς του» (Ἐφ. σ. δ' 1).

Ἡ ζωὴ του ἔκανε τὴν ἀγία στροφή πρὸς τὴν ἱεραποστολή ὕστερα ἀπὸ δυνατὴ θεϊκὴ κλησις.

Στὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου βρισκόταν, μελετώντας τὸ Εὐαγγέλιο, ἡ προσοχή του ἐλκύστηκε καὶ τὸ μάτι του ἔπεσε στό χωρίο τοῦ ἀποστόλου Παύλου: «Μηδεὶς τὸ ἑαυτοῦ ζητεῖτω, ἀλλὰ τὸ τοῦ ἐτέρου ἕκαστος» (Α' Κορ. ι' 24).

Ἐξομολογεῖται ὁ ἴδιος: «Μελετώντας τὸ ἅγιον καὶ ἱερόν Εὐαγγέλιον εὗρον μέσα πολλά καὶ διάφορα νοήματα, τὰ ὁποῖα εἶνε ὅλα μαργαριτάρια, διαμάντια, θησαυρός, πλοῦτος, χαρά, εὐφροσύνη, ζωὴ αἰώνιος. Σιμὰ εἰς τὰ ἄλλα εὗρον καὶ τοῦτον τὸν λόγον ὅπου λέγει ὁ Χριστὸς μας, πὼς δὲν πρέπει κανένας χριστιανός, ἄνδρας ἢ γυναῖκα νὰ φροντίζῃ διὰ τὸν ἑαυτόν του μόνον πῶς νὰ σωθῇ, ἀλλὰ νὰ φροντίζῃ καὶ διὰ τοὺς ἀδελφούς του νὰ μὴ κολασθοῦν. Ἀκούοντας καὶ

ἐγώ, ἀδελφοί μου, τοῦτον τὸ γλυκύτατον λόγον ὅπου λέγει ὁ Χριστὸς μας, νὰ φροντίζομεν καὶ διὰ τοὺς ἀδελφούς μας, μ' ἔτρωγεν ἐκεῖνος ὁ λόγος μέσα εἰς τὴν καρδίαν τόσους χρόνους, ὡσάν τὸ σκουλήκι ὅπου τρώγει τὸ ξύλον, τίνα κάμω καὶ ἐγὼ στοχαζόμενος εἰς τὴν ἀμάθειάν μου. Ἐσυμβουλευθῆκα τοὺς πνευματικούς μου πατέρας ἀρχιερεῖς, πατριάρχας, τοὺς ἐφανέρωσα τὸν λογισμόν μου, ἀνίσως καὶ εἶνε θεάρεστον τέτοιον ἔργον νὰ τὸ μεταχειρισθῶ, καὶ ὅλοι μέ παρεκίνησαν νὰ τὸ κάμω, καὶ μοῦ εἶπον πὼς τέτοιον ἔργον καλὸν καὶ ἅγιον εἶνε. Μάλιστα παρακινούμενος ἀπὸ τὸν Παναγιώτατον κύριον Σωφρόνιον, Πατριάρχην - νὰ ἔχωμεν τὴν εὐχὴν του - καὶ λαμβάνοντας τὰς ἀγίας του εὐχὰς, ἄφησα τὴν ἰδικήν μου προκοπήν, τὸ ἰδικόν μου καλόν, καὶ ἐβγήκα νὰ περιπατῶ ἀπὸ τόπον εἰς τόπον καὶ διδάσκω τοὺς ἀδελφούς μου» (σελ. 87-89).

Ἐκκλησιαστικὴ διακονία

• Ἄν ἱεραποστολή εἶναι ἐκκλησιαστικὴ διακονία, τότε ὁ Κοσμᾶς διακόνησε πέρα γιὰ πέρα ἐκκλησιαστικῶς καὶ ὀρθοδόξως τὸ ἔργο τοῦ Εὐαγγελίου.

■ Δέν ἦταν αὐτόκλητος. Ἦταν θεόκλητος.

■ Δέν ἦταν αὐτόνομος. Ἦταν ἐξαρτώμενος ἀπὸ τὴν ἐπισκοπικὴ εὐλογία.

■ Ἦταν ἐργάτης τῆς Ἐκκλησίας. Μέ τὴν εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας, μέ τὴν εὐχὴ τοῦ Πατριάρχου, μέ τὴ συγκατάθεσι τῶν πατέρων. Ὄντως «δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων» ἐνεργοῦσε, πάντοτε δεμένος μέ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡρωικὴ ἔξοδος

• Ἄν ἡ ἱεραποστολή εἶναι μιὰ ἡρωικὴ ἔξοδος, τότε ὁ πρῶτος ἱεραπόστολος, ὁ Ἀρχηγὸς καὶ τὸ Πρότυπο τῆς ἱεραποστολῆς, εἶναι Ἐκεῖνος, πού πραγματοποίησε τὴ μεγάλη ἔξοδο, γιὰ νὰ σπεύρῃ τὸν λόγο Του. Εἶναι ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός. Λέει σχετικὰ ὁ ἅγιος

Κοσμάς: «Ὁ Κύριος, λοιπόν, ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸν οἶκόν του, δηλαδή, ἀπὸ τοὺς πατρικοὺς κόλπους, διὰ τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας· κατεδέχθη ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ ἐσαρκώθη εἰς τὴν κοιλίαν τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἄειπαρθένου Μαρίας» (σελ. 119).

● Καὶ στή μεγάλη του ἔξοδο ὁ ἅγιος Κοσμάς, τὸ Χριστὸ τῆς ιεραποστολικῆς, τῆς λυτρωτικῆς ἀγάπης, Αὐτὸν παρουσιάζει. Ἡ ιεραποστολή γιὰ τὸν Κοσμᾶ εἶναι ἡ προσφορά τοῦ Χριστοῦ στοὺς ἀνθρώπους. Δέν πᾶν στήν ιεραποστολή γιὰ νὰ χτίσουμε ἄπλως κτήρια, ἀλλὰ κυρίως γιὰ νὰ οἰκοδομήσουμε ψυχές πάνω στό θεμέλιο, πού λέγεται Ἰησοῦς Χριστός.

Ἅλλες οἱ διδασκαλίες του ἀρχίζουν μέ τὸ Χριστὸ τῆς ἀγάπης, μέ τὸ Θεό, πού ἔγινε ἀνθρώπος γιὰ τὴ σωτηρία ὅλων τῶν ἀνθρώπων. «Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός καὶ Θεός, ἀδελφοί μου, ὁ γλυκύτατος αὐθέντης καὶ Δεσπότης, ὁ ποιητὴς τῶν Ἀγγέλων καὶ πάσης νοητῆς καὶ αἰσθητῆς κτίσεως, παρακινούμενος ὁ Κύριος ἀπὸ τὴν πολλὴν του ἀγαθότητα ὅπου ἔχει εἰς τὸ γένος μας, σιμὰ εἰς ἄπειρα χαρίσματα ὅπου μᾶς ἐχάρισε καὶ μᾶς χαρίζει καθ' ἐκάστην ἡμέραν καὶ ὥραν καὶ στιγμήν, ἐκαταδέχθη καὶ ἔγινε καὶ τέλειος ἀνθρώπος ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ ἀπὸ τὰ καθαρῶτατα αἵματα τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἄειπαρθένου Μαρίας, διὰ νὰ μᾶς κάμῃ νὰ ἐβγῶμεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ διαβόλου, καὶ νὰ μᾶς κάμῃ υἱούς καὶ κληρονόμους τῆς βασιλείας του, νὰ χαίρωμεν πάντοτε εἰς τὸν παράδεισον μαζί μέ τοὺς Ἀγγέλους καὶ νὰ μὴ καιώμεθα εἰς τὴν κόλασιν μέ τοὺς ἀσεβεῖς καὶ τοὺς διαβόλους» (σελ. 83).

● Ἄν ἡ ιεραποστολή εἶναι ἡρωική ἔξοδος, γιὰ τὸν Κοσμᾶ αὐτὴ ἡ ἔξοδος ὑπῆρξε ὀδυνηρὴ καὶ θυσιαστικὴ. Βγῆκε ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὅρος, ἀπὸ τὴ θαβώριον δόξα, γιὰ νὰ ἔρθῃ νὰ κηρύξῃ στόν κόσμο, νὰ δώσῃ τὴ μάχη τῆς ιεραποστολῆς.

Ἰεραπόστολος εἶναι ὁ ἀνθρώπος ἐκείνος, πού βγαίνει:

■ Ἀπὸ τὸν ἄτομισμὸ του καὶ προσφέρεται στήν κοινωνία, διότι αἰσθάνεται χρεωμένος σέ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, κατὰ τὸ «Μηδενὶ μηδὲν ὀφείλετε, εἰ μὴ τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους» (Ρωμ. 13,8).

■ Ἀπὸ τὴν προσωπικὴ του ἡσυχία, γιὰ νὰ ριφθῇ στή σκληρὴ περιπέτεια τῆς ἀγάπης.

■ Ἀπὸ τὴν ἡρεμία του, γιὰ νὰ δοθῇ στόν ἀγῶνα πρὸς ἐξάπλωσι τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

■ Ἀπὸ τὴ δική του πνευματικὴ καὶ ὕλικὴ ἄνεσι καὶ καλοπέρασι, γιὰ νὰ περάσῃ στή στέρησι καὶ σκληραγωγία.

■ Ἀπὸ τὴ δική του σοφία, γιὰ νὰ κενωθῇ πρὸς ὠφέλεια τῶν ἄλλων, τῶν «ἐλαχίστων» ἀδελφῶν του.

Κένωσις καὶ μετάδοσις

● Ἄν ιεραποστολή εἶναι ἡ κένωσις, τὸ ἄδειασμα τῆς ἀγάπης στή χέρσα γῆ, τότε ὁ Κοσμάς εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν κενωτικὸς ιεραπόστολος.

Ἀπὸ τίς διδασκαλίες του καταλαβαίνουμε, ὅτι ὁ ἴδιος ἦταν σοφὸς θεολόγος. Ἀλλὰ δέν μιλοῦσε γιὰ νὰ κάνῃ ἐπίδειξι γνώσεων ἢ χαριτωμένα καὶ ἔξυπνα λογοπαίγνια. Δέν ἦταν σάν κάτι κουλτουριάρηδες, πού λένε μόνο γιὰ νὰ λένε καὶ ἡ ἄξια τους ἔγκειται στήν ἀκαταλαβισιά τους.

Ἁ ὁ Κοσμάς μιλοῦσε γιὰ νὰ οἰκοδομήσῃ. Κατώρθωνε νὰ κατεβαίνῃ καὶ νὰ συγκατεβαίνῃ στό ἐπίπεδο τοῦ λαοῦ. Ἡ ἀπλοϊκότητα, μέ τὴν ὁποία μιλοῦσε, ἦταν κένωσις λόγου· κένωσις ἀγάπης, γιὰ τὴν ὠφέλεια τῶν ἄλλων. Ὅλοι τὸν κατανοοῦσαν, ἀκόμα καὶ τὰ μικρὰ παιδιά.

Τὸ κήρυγμα δέν εἶναι φιλοσοφικὸς στοχασμὸς, πρὸς εἰσπραξι θαυμασμοῦ καὶ χειροκροτημάτων. Εἶναι κατανοητὴ διδασκαλία, πού ἀποβλέπει στήν οἰκοδομὴ τῶν πιστῶν.

Ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ κρυμμένη στήν ἀπλότητα. Ὁ Χριστὸς στή φάτνη!

● Ἄν ιεραποστολή εἶναι μετάδοσις τῆς πίστεως στό Χριστὸ, τότε ὁ ἅγιος Κοσμάς ἦταν ἀληθινὸς ιεραπόστολος.

■ Ήταν ὁ μεγάλος μετασχηματιστής, πού ἀνάλογα μέ τήν περιστασιαί τό ἀκροατήριο πρόσφερε τό ρεῦμα τοῦ οὐρανοῦ.

■ Ὁ συγκλονιστικός ἀναμεταδότης, πού μετέδιδε τά μηνύματα τοῦ οὐρανοῦ μέ τρόπο, πού τά ἀντανεκλαστικά τοῦ λαοῦ τά προσλάμβαναν.

■ Ὁ ἀκούραστος μεταλαμπαδεύτής, πού κρατοῦσε ἄσβεστη τή δάδα τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καί ἡ φλόγα μεταφερόταν ἀπό καρδιά σέ καρδιά, ἀπό χωριό σέ χωριό, ἀπό περιοχή σέ περιοχή, ἀπό χώρα σέ χώρα.

Ὁ ἰκουμενική ἡ ἱεραποστολική μεταδοτικότητα τοῦ. Εἶχε πόθο νά μεταδώσει ὅχι σέ λίγους, ἀλλ', ἄν ἦταν δυνατόν, σ' ὅλο τόν κόσμο, τήν ἀλήθεια, τό λυτρωτικό μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ. «*Ἀνίσως, ἀδελφοί μου, καί ἦτο δυνατόν, νά ἀνεβῶ εἰς τόν οὐρανόν, νά φωνάξω μίαν φωνήν μεγάλην, νά κηρύξω εἰς ὅλον τόν κόσμον. πώς ὁ μόνος ὁ Χριστός μας εἶνε Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ καί Θεός ἀληθινός καί ζωή τῶν πάντων*» (σελ. 86).

Υπάρχουν βέβαια σήμερα τά μέσα ν' ἀνεβῆ κανεῖς σέ βῆμα ὑψηλό καί νά τόν ἀκούη ὅλος ὁ κόσμος. Εἶναι τό ραδιόφωνο, ἡ τηλεόρασις, τό διαδίκτυο. Ἀλλά τά βήματα αὐτά, συνήθως, δέν προσφέρονται στούς ἐργάτες τοῦ Θεοῦ.

Ὅλοι σήμερα μιᾶνε στήν Ἑλλάδα γιά τόν Κοσμᾶ. Ἀλλ', ἄν ζοῦσε σήμερα, θά τόν ἄφηναν νά μεταδώσει τό μήνυμα τοῦ Χριστοῦ ἀπό τά τηλεοπτικά κανάλια ἢ τούς ραδιοπομπούς;

Πρότυπο ἀκτημοσύνης

• Ἄν καί στό ἔργο τῆς ἱεραποστολῆς ἀναζητῆται πρότυπο, ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ἐξακολουθεῖ νά εἶναι τό ἀληθινό καί σωστό καί ἰσορροπημένο πρότυπο τῆς γνήσιας καί καρποφόρου ἱεραποστολῆς.

Ἀκτῆμονας, ταπεινός, ἀσκητής, ζηλωτής, διδασκτικός, ἀκούραστος σποριάς τοῦ Εὐαγγελίου. Ἔλεγε: «*Ἀκούοντας καί ἐ-*

γώ, ἀδελφοί μου, τόν γλυκύτατον λόγον ὁπού λέγει ὁ Χριστός μας, χάρισμα νά δουλεύωμεν καί τούς ἀδελφούς μας, εἰς τήν ἀρχήν μου ἐφάνη βαρῦς ὁ λόγος, ὅστερον ὅμως μου ἐφάνη γλυκύτερος ὡσπερ μέλι καί κηρίον, καί ἐδόξασα καί δοξάζω χιλιάδες φορές τόν Χριστόν μου ὁπού μ' ἐφύλαξε ἀπό τοῦτο τό πάθος τῆς φιλαργυρίας, καί μέ τήν χάριν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἐσταυρωμένου καί Θεοῦ δέν ἔχω μήτε σακκούλα, μήτε σπῖτι, μήτε κασσέλλα, μήτε ἄλλο ράσο ἀπό αὐτό πού φορῶ, ἀλλά ἀκόμη παρακαλῶ τόν Κύριόν μου μέχρι τέλους τῆς ζωῆς μου νά μέ ἀξιῶσι νά μὴν ἀποκτήσω σακκούλα, διότι ὡσάν κάμω ἀρχήν νά παίρνω ἄσπρα, εὐθύς ἔχασα τούς ἀδελφούς μου, καί δέν ἤμπορῶ καί τά δύο, ἢ τόν Θεόν ἢ τόν διάβολον» (σελ. 90).

• Περιουσία τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ ἦταν ἡ πίστις, ὁ λόγος τοῦ, ἡ ἁγία βιοτή τοῦ. Περιουσία δική μας ἀπό τόν ἅγιο Κοσμᾶ εἶναι οἱ διδασχές καί τό αἷμα τοῦ.

Ἡ μοναχική πολιτεία τοῦ Ἄθω εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη νά καθρεφτιστῆ στό πρότυπο τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ. Καί ὅλοι ἐμεῖς ἄς δοξάζουμε τόν Κύριο, πού μᾶς ἔδωσε τό προνόμιο νά ἔχουμε διδάχο μας τόν ἀκτῆμονα καί ἀσκητή, τόν ἀπόστολο καί μάρτυρα, τόν ἅγιο Κοσμᾶ τόν Αἰτωλό.

π. Δ. Α.

Τιμή σέ ἁγίους

ΑΓΙΟΙ ΜΟΝΟ ΤΟΤΕ;

Ἐορτοδρόμιο. Περιέχει ὀμιλίες τοῦ ἱεροκήρυκος ἀρχιμ. Δανυήλ Ἀεράκη σέ ἑορτές τῆς Παναγίας καί πολλῶν ἁγίων.

Ἐνισχύει τήν πίστι, ὅτι ἡ ἀγιότητα δέν ἦταν μόνο «τῷ

καιρῷ ἐκείνῳ». Βρίσκεται καί σήμερα.

Σελ. 398. Τιμᾶται 10 €. Τηλεφ.: 2103212713 καί 2109765440.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ἡ δικός μας Ἀρχιερέας

Κάποτε κλείνει τό θέατρο τοῦ παρόντος βίου. Κάθε πιστός χριστιανός προχωρεῖ γιά τήν εἰσοδό του στό Ἐπουράνια. Κάποιος ἐκεῖ σάν νά τόν σταματᾶ. Τόν ρωτᾶ:

—Ποῦ πᾶς; Ποιός σου ἔδωσε τό δικαίωμα εἰσοδου;

Καί ἐκεῖνος ἀπαντᾶ:

—Αὐτός, πού ἔκοψε καί γιά μένα τό εἰσιτήριο. Μοῦ ἔχει ἐξασφαλίσει θέσι. Μοῦ τήν κρατάει. Μέ περιμένει!

—Ποιός εἶναι αὐτός;

—Αὐτός, πού πέρασε πρῖν ἀπό μένα καί μαζί μέ μένα καί γιά μένα! Εἶναι ὁ Ἀρχιερέας μας, ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

«**Πρόδρομος** ὑπέρ ἡμῶν εἰσηλθεν Ἰησοῦς» (Ἐβρ. στ' 20).

Ἡ δρόμος γιά τή βασιλεία τῶν οὐρανῶν περνάει ἀπό τόν ἐπίγειο οἶκο τοῦ Θεοῦ, τό ναό, τήν ἐκκλησία. Καταλήγει στόν ἐπουράνιο οἶκο, στήν «ἀχειροποίητον οἰκίαν» (Β' Κορ. ε' 1), στό σπίτι τοῦ Θεοῦ μέ τό ἀληθινό τέλος καί τήν ἀρρητη δόξα.

● Καί ἐδῶ βέβαια, ἀλλά καί στήν ἀτέλειωτη συνέχεια τῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ ἔχουμε ὡς **ἐγγύησι** τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ ὡς **Ἀρχιερέως**. Ἐκεῖνος πληρῶσει γιά μᾶς. Εἶναι ὁ δικός μας ἄνθρωπος, ὁ δικός μας Ἀρχιερέας. Τονίζει ὁ Παῦλος: «Καί ἱερέα μέγαν ἔχομεν ἐπί τόν οἶκον τοῦ Θεοῦ» (Ἐβρ. ι' 21).

● Ὅσες γνωριμίες μέ ἱερεῖς καί ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας καί ἄν ἔχουμε, ἄν δικός μας **Ἀρχιερέας** δέν εἶναι ὁ Χριστός, καμμιά σωτηρία δέν ἐπέρχεται.

Μέσα στήν Ἐκκλησία θέλουμε τόν «παπᾶ» μας! Αὐτός ἱκανοποιεῖ τίς πνευματικές μας ἀνάγκες! Εἶναι ὁ δικός μας ἱερέας.

Οὐσιαστικά αὐτός, ὁ πραγματικά δικός μας ἱερέας, εἶναι ὁ Χριστός! Ἀλλοίμονο, ἄν ἔχουμε τόν «παπᾶ» μας ἢ τό «δεσπότη» μας, καί δέν ἔχουμε τόν Χριστό μας! Καί πιά πολύ ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον τόν «παπᾶ» ἢ τόν «δεσπότη», πού ξεχνάει τό ρόλο του καί ἀπό **νυμφαγωγός** ἐμφανίζεται ὡς... νυμφίος! Ἀλλοίμονο σ' ὅποιον ἐπιζητεῖ τήν προσοχή τῶν χριστιανῶν στό πρόσωπό του καί τοὺς ἀποσπᾶ ἢ τοὺς ἀποξενώνει ἀπό τό Πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ!

● Ἕνας εἶναι ὁ δικός μας ἱερέας, ὁ μέγας! Ὁ Ἰησοῦς Χριστός!

● Δικό Του **σπίτι** εἶναι ἡ Ἐκκλησία. «Ἐχομεν ἱερέα μέγαν ἐπί τόν οἶκον τοῦ Θεοῦ» (Ἐβρ. ι' 21). Ἐκεῖνος τό ἔχτισε μέ τό πανάγιο Αἷμα Του. Καί Ἐκεῖνος ρυθμίζει «τά τοῦ οἴκου» Του.

Δέν μπορεῖ νά μπαῖνουμε γιά ἄλλο λόγο στό ναό τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, παρὰ μόνο γιά τήν **προσευχή** καί γιά τή **θεία Κοινωνία**. Διαμαρτύρεται ὁ Οἰκοδεσπότης: «Ὁ οἶκος μου οἶκος προσευχῆς κληθήσεται· ὑμεῖς δέ αὐτόν ἐποίησατε σπήλαιον λησῶν» (Ματθ. κα' 13).

Δέν μπορεῖ νά χρησιμοποιοῦμε τό σπίτι τοῦ Θεοῦ γιά τήν «πραμάτια» μας ἢ ὡς καλό «μαγαζί», πού τά «κονομᾶμε»! Δέν τό ἀνέχεται αὐτό ὁ Κύριος. Θά κάνη ὅ,τι ἐκανε τότε, στό ναό τῆς Ἱερουσαλήμ: «Καί ποιήσας φραγγέλιον ἐκ σκηνίων πάντας ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ. Καί ἐκραύγασε· Μὴ ποιεῖτε τόν οἶκον τοῦ

πατρός μου οἶκον ἐμπορίου» (Ἰωάν. β΄ 15-16). Δέν μπορεῖ νά περνᾶμε τό κατώφλι τοῦ ναοῦ **ἄπροετοιμαστοί**.

● Τό ποιά εἶναι ἡ σωστή προετοιμασία γιά τήν προσέλευσί μας, τό ἀναφέρει ἡ πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολή, ὅπου συνεχῆς ὁ λόγος περὶ τοῦ μεγάλου Ἀρχιερέως: «Προσερχώμεθα μετὰ ἀληθινῆς καρδίας ἐν πληροφορία πίστεως ἐρραντισμένοι τὰς καρδίας ἀπό συνειδήσεως πονηρᾶς καὶ λελουμένοι τό σῶμα ὕδατι καθαρῶ» (Ἐβρ. ι΄ 22). Δηλαδή: Νά πηγαίνουμε μέ ἀληθινή καρδιά, ὅπως ὑπαγορεύει ἡ πίστις. Νά ἔχουμε τήν ψυχή μας λουσμένη καὶ καθαρή ἀπό κάθε εἶδους πονηρῆ πράξι. Ἀκόμα καὶ τό σῶμα μας νά εἶναι πλυμένο μέ νερό καθαρό.

● Μέ ἀληθινή καρδιά, δηλαδή, μέ **ἀνυπόκριτη ἀγάπη**.

● Μέ **«πληροφορία πίστεως»**. Νά πιστεύουμε, δηλαδή μετὰ λόγου γνώσεως. Νά ξέρομε τί πιστεύουμε. Νά πιστεύουμε ἀκράδαντα σέ ὅσα ἀποκαλύπτει ὁ Χριστός. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἔστι καὶ πιστεῦναι διατάζοντα· οἷον πολλοὶ εἰσι καὶ νῦν λέγοντες, ὅτι ἐνίων μὲν ἔστιν ἀνάστασις, ἐνίων δέ οὐ. Τοῦτο δέ οὐκ ἔστι πληροφορία πίστεως· οὕτω γάρ δεῖ πιστεῦναι, ὡς περὶ ὀρωμένων· καὶ πολλῶ πλέον» (Ε.Π.Ε. 25,66-68). Μετὰ φρασις: Ὑπάρχει καὶ πίστις ταλαντευόμενη, ὅπως π.χ. ὑπάρχουν πολλοὶ καὶ τώρα, πού λένε, ὅτι ἄλλοι θά ἀναστηθοῦν καὶ ἄλλοι ὄχι. Αὐτό βέβαια δέν εἶναι πίστις σταθερή. Διότι πρέπει νά πιστεύουμε ἔτσι, ὡσάν νά πρόκηται γιά ὀρατά πράγματα, καὶ πολύ περισσότερο.

● Μέ **συνείδησι** ὄχι πονηρῆ, ἀλλά πλυμένη καὶ καθαρή. Δέν δέχεται ἡ Ἐκκλησία τοὺς προσερχομένους «ὅπως νᾶναι!» Δέν κάνει «σκόντο» σέ μερικά πράγματα. Καὶ αὐτὰ εἶναι κυρίως ἡ **προσοχή**, ἡ **εὐλάβεια**, ἡ **σεμνότητα**.

Τί θά ἔλεγε σήμερα ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἂν ἐβλεπε νά μπαίνουν «εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχε» στοὺς ναοὺς ἄσεμνα, σχεδόν γυμνοί, μέ θόρυβο, μέ ἀναισχυντία, χωρὶς καμμιὰ πνευματικὴ προετοιμασία; Πάντως ὁ Χριστός δέν ἐβγαλε ἔξω μόνο τοὺς θρησκευοκάπηλους, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀναιδεῖς. Θά ἔλεγε καὶ σήμερα: «Ἐταῖρε, πῶς εἰσηλθες ὧδε μὴ ἔχων ἐνδυμα γάμου;» (Ματθ. κβ΄ 11).

Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Οὐ πίστις μόνον, ἀλλὰ καὶ βίος ἐνάρετος ζητεῖται, καὶ τὸ μηδὲν ἐαυτοῖς συνειδέναι πονηρόν. Οὐ γὰρ δέχεται τὰ ἅγια τοὺς μὴ οὕτω διακεμένους μετὰ πληροφορίας· ἅγια γὰρ ἐστι, καὶ Ἅγια ἁγίων» (Ε.Π.Ε. 25,68). Μετὰ φρασις: Χρειαζέται ὄχι μόνο πίστις, ἀλλὰ ζωὴ ἐνάρετη καὶ συνειδήσις καθαρή, ὡστε νά μᾶς ἐλέγχει γιά κανένα κακό. Διότι δέν ἐπιτρέπεται ἡ εἴσοδος στὰ ἅγια σ' ἐκείνους, πού δέν ἔχουν τήν πληροφορία τῆς συνειδήσεώς τους. Ἐδῶ εἶναι ἅγια, καὶ μάλιστα Ἅγια τῶν ἁγίων.

Ἔχουμε ἱερέα καὶ ἀρχιερέα τόν Ἰησοῦ Χριστό. Ἔχουμε σπίτι τήν Ἐκκλησία.

● Ἔχουμε «τό μέσον»! Τόν **μεσίτη**, τόν Ἰησοῦ Χριστό, πού μᾶς δίνει τό δικαίωμα νά γινώμαστε κληρονόμοι τῆς βασιλείας Του.

● Ἔχουμε καὶ κατέχουμε. Βεβαιωμένη κρατᾶμε τήν πίστι καὶ τήν ἐλπίδα. Τήν κρατᾶμε καὶ τήν βγάζουμε καὶ πρὸς τὰ ἔξω. Τήν κάνουμε **ὁμολογία**. Ἔχουμε ὅλη τῆ διάθεσι νά διακηρύξουμε παντοῦ:

—Μὴ σᾶς κοροϊδεύουν! Ἔνας μᾶς ἀγαπᾶ εἰλικρινά, Αὐτός πού θυσιάστηκε γιά μᾶς. Ἀποκλείεται νά μᾶς ἀπατήσῃ. Ἡ ἀγάπη ἀποκλείει τὴν ἀπάτη! Μᾶς ὑποδέχεται στὸ σπίτι Του στῆ γῆ, στῆν Ἐκκλησία, στῆ λατρευτικὴ μας σὺνάξι. Θά μᾶς ὑποδεχτῆ καὶ στῆν οὐράνια Ἐκκλησία τῶν «πρωτοτόκων», τῶν σεσωσμένων, ὅπου «ἦχος καθαρὸς ἑορταζόντων».

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Χαρά από τήν ύπακοή

Β' Κορ. ζ' 15-16

Ύπακοή με φόβο Θεού (στ. 15)

Η πληροφορία, ότι έρχεται ο Τίτος, σάν απεσταλμένος του Παύλου, έκανε τούς Κορινθίους νά συσταλοῦν. Ήρθαν σέ συναίσθησι. Τόν έγωισμό τόν διαδέχτηκε ή ταπεινωσησι. Τήν άνταρσία ή ύπακοή. Τήν άκολασία ή δακρύβρεκτη μετάνοια. Τή διάσπασι ή ένότητα. Τήν άνισότητα ή άδελφωσύνη. Τήν έπαρσι ο φόβος του Θεού.

Όλα αυτά, σάν τά διαπίστωσε ο Τίτος, αναπαύτηκε. Καί τή χαρά του τήν μετέφερε καί στό δάσκαλό του, τόν Παῦλο. Γι' αυτό καί σημειώνει ο Παῦλος στόν επόμενο στίχο: «Καί τά σπλάγχνα αὐτοῦ περισσοτέρως εἰς ὑμᾶς ἔστιν ἀναμνησκομένου τήν πάντων ὑμῶν ὑπακοήν, ὡς μετὰ φόβου καί τρόμου ἐδέξασθε αὐτόν» (στ. 15). Ἀπόδοσις στήν άπλοελληνική: *«Καί ή καρδιά του εἶναι περισσότερο κοντά σας, καθώς ένθυμεῖται τήν ύπακοή ὄλων σας, ὅτι τόν δεχθήκατε με φόβο καί μέ τρόπο (μή τυχόν καί τόν δυσαρεστήσετε σέ κάτι)».*

● Σπλάγχνα! Ἐκφράζουν τό ἐσωτεροῦ ἄνθρώπου. Τήν καρδιά. Τό συναίσθημα. Ἐναπαύονται τά σπλάγχνα σημαίνει: Ἐγάλλεται ή καρδιά.

Πολλοί χριστιανοί με τήν εὐγενή προσφορά τους, αλλά καί με τήν προσεκτική τους πορεία, αναπαύουν τούς άλλους. Ἐς θυμηθοῦμε τά λόγια του Παύλου γιά τό Φιλήμονα, πού εἶχε μεταμορφωθῆ μέ τή χάρι του Κυρίου: «Χαράν ἔχομεν πολλήν καί παράκλησιν ἐπί τῇ ἀγάπῃ σου, ὅτι τά σπλάγχνα τῶν ἁγίων ἀναπέπαιται διά σου, ἀδελφέ» (Φιλήμ. στ. 7).

● Ἡ ἀγάπη καί ο φόβος του Θεού! Εἶναι τά δύο κίνητρα τῆς ὑπακοῆς τῶν Κορινθίων. Ἐπενθυμίζει συνεχῶς ο Τίτος τήν ὑπακοή τους στά παραγγέλματα του μεγάλου Ἐποστόλου.

«Ἀναμνησκομένου τήν πάντων ὑμῶν ὑπακοήν, ὡς μετὰ φόβου καί τρόμου ἐδέξασθε αὐτόν» (στ. 15).

Μακάρι ή άκ ο ή του λόγου του Θεού νά μεταβαλλόταν καί σέ ύπακοή. Τότε θά βρισκόμασταν στόν κύκλο του μακαρισμοῦ του Χριστοῦ: «Μακάριοι οἱ ακούοντες τόν λόγον του Θεού καί φυλάσσοντες αὐτόν» (Λουκ. 1α' 28).

● Εἶναι δύσκολη ή ύπακοή, διότι δέν πρόκειται γιά θεωρητική άποδοχή τῆς Ἐλήθειας, αλλά γιά ἐπώδυνη συμμόρφωσι πρὸς τό θέλημα του Θεού. Δύσκολη, διότι ή άμαρτία δελεάζει, αλλά καί ή εὐκολη θρησκευτικότητα παρασύρει.

● Γίνεται εὐκολη ή ύπακοή, ὅταν σκεφτοῦμε, ὅτι ο Χριστός έκανε τή δυσκολώτερη ὑπακοή. Ἐγινε «ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ» (Φιλιπ. β' 8). Ὁ Σταυρός τῆς ὑπακοῆς ὄχι άπλῶς εἶναι τό αντίδοτο του ζύλου τῆς παρακοῆς, αλλά καί ἀνάβει θερμή τήν ἀγάπη στήν καρδιά του πιστοῦ.

Γιά τήν ἀγάπη του Χριστοῦ κάνει ο πιστός τή μικρή, έν συγκρίσει μ' ἐκείνην του Σταυροῦ, ὑπακοή. Γιά τήν ἀγάπη του Χριστοῦ, αλλά καί μέ τή χάρι του Σταυροῦ τῆς ὑπακοῆς σηκώνει τό δικό του μικρό σταυρό τῆς ὑπακοῆς καί ὑποταγῆς στό θέλημά Του.

● Ἐπακοή = Σταυρός!

● Ἐπακοή = Προσοχή!

Φόβος καί τρόμος νά μή λυπήσουμε τό Χριστό. Νά μή δυσαρεστήσουμε τούς απεσταλμένους του Θεού. Νά μή σκανδαλίσουμε. Λέει ο ἱερός Χρυσόστομος: *«Οὐ μετὰ ἀγάπης μόνον, αλλά καί μετὰ τιμῆς ἐπιπεταμένης. Εἶδες πῶς διπλῆν αὐτοῖς ἀρετὴν μαρτυρεῖ, καί ὅτι ὡς πατέρα ἐφίλουν, καί ὡς ἄρχοντα ἐδεδοίκεσαν, οὔτε διά τόν φόβον ἀμαυροῦντες τήν ἀγάπην, οὔτε διά τήν ἀγάπην ἐκλύοντες τόν φόβον;»* (Ε.Π.Ε. 19,432-434). Μετάφρασις: Ὅχι μόνο με ἀγά-

πη, αλλά και μέ περισσὴ τιμὴ. Βλέπεις, πῶς δείχνει διπλὴ τὴν ἀρετὴ τους, κι ὅτι τὸν ἀγαποῦσαν ὡς πατέρα, κι ὅτι τὸν φοβόντουσαν ὡς ἄρχοντα, χωρὶς ὅμως νὰ μειώνη ὁ φόβος τὴν ἀγάπη και χωρὶς ἡ ἀγάπη νὰ ἐξαφανίζη τὸ φόβο;

● Ἀγάπη και φόβος! Κίνητρα γιὰ μετάνοια, γιὰ ὑπακοή, γιὰ χριστομίμηση.

Καύχημα τῆς Ἐκκλησίας (στ. 16)

Ἦ Παῦλος πρῶτος εἶχε τὴν ἀγάπη και τὸ φόβο.

● Ἀγάπη, ἀφοῦ ὄλα τὰ ἐνεργεῖ ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Σταυροῦ και ὡς προσφορά ἀγάπης ἀνυποκρίτου.

● Φόβος τόσο γιὰ τὸν ἑαυτὸ του (Α΄ Κορ. θ΄ 27), ὅσο και γιὰ τοὺς ἄλλους (Γαλ. δ΄ 11).

Ἦ στάσις ὅμως τῶν Κορινθίων, μετὰ τὴν πρώτη παρέμβασί του, κάνει τὸν ἀπ. Παῦλο ὄχι ἀπλῶς ν΄ ἀποβάλη τὸ φόβο γιὰ τυχόν ἀπώλεια τῶν Κορινθίων, ἀλλ΄ αὐτὸς ὁ φόβος νὰ μετατραπῆ σέ θάρρος, σέ ἐμπιστοσύνη. Γράφει στή συνέχεια τῆς Ἐπιστολῆς (Β΄ Κορινθίους): «*Χαίρω ὅτι ἐν παντὶ θαρρῶ ἐν ὑμῖν*» (ζ΄ 16). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «*Χαίρω, διότι σέ κάθε τι δύναμαι νὰ βασίζωμαι σέ σᾶς*».

● Οἱ ἐκτροπές συνιστοῦσαν παράβασι τοῦ Εὐαγγελικοῦ ἤθους. Ἦ μετάνοια και ἡ ὑπακοή τους, στή συνέχεια, ἐξαφανίζουν τὴν παράβασι. Και οἱ Κορινθιοὶ γίνονται ἡ βᾶσις, γιὰ νὰ βασίζεται πλέον ὁ Παῦλος. Γιὰ ὅ,τιδήποτε πλέον μπορεῖ νὰ στηρίζεται στή σταθερότητά τους.

Ἦ, τι τοὺς εἶπε, τὸ ἔκαναν. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Κᾶν ἐπιπλήξαι δέη, οὐ δέδοικα μή ἀπορραγῆτε. Κᾶν καυχίσασθαι, οὐ φοβοῦμαι, ὡς ἐλεγχομένους. Κᾶν ὡς πειθνίους ἐπαινέσαι κᾶν ὡς ἀγαπτούς, κᾶν ὡς ζῆλον ἔχοντας, θαρρῶ ἐν ὑμῖν. Εἶπον ἐκκόψαι, και ἐξεκόψατε. Εἶπον δέξασθαι, και ἐδέξασθε. Εἶπον, ὅτι μεγάλοι τινές ἐστε και θαυμαστοὶ ἐπὶ Τίτου και διδασκάλους αἰδεῖσθαι ἀληθῆ διὰ τῶν ἔργων ταῦτα ἐδείξατε*» (Ε.Π.Ε. 19,434). Μετὰ φρασῆς: Κι ἂν ἀκόμα χρειαστῆ νὰ σᾶς ἐπιπλήξω, δέν φοβᾶμαι, μήπως ἀπομακρυνθῆτε ἀπὸ μένα. Κι ἂν χρειαστῆ νὰ καυχθῶ, δέν φοβᾶμαι μήπως μέ κατηγορήσετε. Κι ἂν σᾶς ἐπαινέσω, διότι πειθαρχεῖτε και δείχνετε ἀγάπη και ζῆλο, ἔχω πεποίησι σέ σᾶς. Σᾶς εἶπα ν΄ ἀποκόψετε τὸν αἰμομῆκτη, και τὸν ἀποκόψατε. Σᾶς εἶπα νὰ τὸν δεχθῆτε (ἀφοῦ μετενόησε), και τὸν δεχτήκατε. Εἶπα, πὼς φανήκατε σπουδαῖοι και ἀξιοθαύμαστοι στήν περίπτωσηί τοῦ Τίτου και ὅτι

ξέρετε νὰ σέβετε τοὺς δασκάλους σας, και μέ τὰ ἔργα σας τὰ ἀποδείξατε κι αὐτὰ σωστά.

● Κάποτε σαλεύεται ὁ χριστιανός. Ἦ ενεργεῖ μέ ἀστάθεια ἢ μέ ἐπιπολαιότητα. Πὼς νὰ βασιστῆ στό πρόσωπό του ἢ Ἐκκλησία;

● Ὅταν ὅμως σταθεροποιῆται και γίνεται «ἀμετακίνητος» (Α΄ Κορ. ιε΄ 58), τότε τὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ μπορεῖ νὰ βασίζεται στή σοβαρότητα και στή σύνεσί του!

Δ.Γ.Α.

Ἡμερολόγιο 2014

Κυκλοφορεῖ τὸ ἡμερολόγιο τοῦ Συλλόγου μας γιὰ τὸ ἔτος 2014.

Ἀφιερωμένο στή ζωὴ τῆς ἀθάνατης ψυχῆς, τὴν ἐδῶ και τὴν ἐκεῖ.

Ἦ χριστιανός μιλάει στήν ψυχὴ του:
— Ἦ χάσω χρήματα, τὰ ξαναβρίσκω.
Τὸ ἴδιο και τὸ σπῆτι μου.

Ἦ ὅμως χάσω ἐσένα, ὦ ψυχῆ, πὼς θὰ σέ ξαναποκτήσω;

Ἦ ὄλα μου εἶναι δευτέρα. Ἦ ἐσένα βάζω πρῶτα. Ἦ ἐσένα, ψυχῆ ἀθάνατη.

Τὸ νέο Ἡμερολόγιο τιμᾶται 1 εὐρώ.
Γιὰ περισσότερα (πάνω ἀπὸ 20) γίνεται ἀνάλογη ἔκπτωσης.

Τηλέφ.: 2103212713 - 2109765440.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ἄνοχή καὶ συνενοχή

Η κακῶς ἐννοουμένη ἀνοχή σέ θέματα ἀλλοιώσεως τοῦ ἤθους τῆς Ἐκκλησίας, δημιουργεῖ κακό προηγούμενο. Κατοχυρώνεται ἕνα «στάτους κβό», μιὰ κατάσταση, πού θά ἰσχύη τοῦ λοιποῦ σάν... τρόπος ζωῆς.

Αὐτό συμβαίνει καί στήν ἐποχή μας.

- Ἡ πορνεία π.χ. ἄλλοτε ἦταν κρυφή καί κατακριτέα πράξις.

- Σιγά-σιγά ἡ πορνεία τελεῖται ἀνενόχλητα. Οἱ μνηστευμένοι (ἀρραβωνιασμένοι) π.χ. στίς περισσότερες περιπτώσεις συζοῦν, λές καί εἶναι παντρεμένοι! Χωρίς καμμιά κατακραυγή, ζοῦν ἀνετα κατὰ πορνικό τρόπο.

- Καί ὄχι μόνο. Κάθε «φιλική!» σχέσις ἀνάμεσα σέ ἕνα ἀγόρι καί σ' ἕνα κορίτσι, καταλήγει τίς περισσότερες φορές σέ σαρκικές (σεξουαλικές) σχέσεις. Τό ἀνέχονται δέ ὅλοι. «Εἶναι τό κορίτσι μου», ἀκοῦς καί λείει ὁ νεαρός, πού ζῆ σάν νά εἶναι παντρεμένος. «Εἶναι τό ἀγόρι μου», λείει ἀντίστοιχα καί τό κορίτσι! Ἀκόμα καί χριστιανικές οἰκογένειες ἀνέχονται τήν πορνική αὐτή κατάσταση.

- Στή συνέχεια ἡ πορνεία, ἀπό ἀποδεκτή, γίνεται καύχησις.

- Μετά τή διάπραξι τῆς πορνείας, ἰδίως μέ τίς προγαμιαῖες σχέσεις, πού ἔχουν ξαπλωθῆ, ἔρχεται καί ἡ θεωρητική της κάλυψις. Πολλοί, δηλ., ὑποστηρίζουν τίς προγαμιαῖες σχέσεις καί θεολογικά! Βρέθηκε δέ πρό ἐτῶν καί... μητροπολίτης, πού δημόσια ἐκφράστηκε ὑπέρ τῶν προγαμιαίων σχέσεων!

- Τό κακό συνεχίζεται. Μετά τήν πορνεία, πού ἔχει καί «θεσμοθετημένα» σπίνια, ἔρχεται ἡ σειρά τῆς μοιχείας, πού καί αὐτή βρίσκει νομοθετική κάλυψι ἀπό τό κράτος, πού δέν φαίνεται νά ὑπολογίζει τήν ἠθική τοῦ Εὐαγγελίου.

- Καί μετά τή μοιχεία ἔρχονται τά ἀκόλαστα πάθη τῶν ὁμοφυλοφίλων, πού ἀπαιτοῦν κοινωνική ἀποδοχή, γιά νά μήν ὑπάρχη -λένε- «ρατσισμός»!

Τό ἕνα φέρνει τό ἄλλο. Καί ὅλα αὐτά, κυρίως διότι ἡ Ἐκκλησία δέν ἐνεργεῖ κεραυνοβόλως.

- Ἄλλοίμονο ἂν σέ θέματα πίστεως καί ἠθικῆς ὑπάρχουν χριστιανοί, πού διαφωνοῦν μέ τό Εὐαγγέλιο καί τήν πρακτική τῆς πρώτης Ἐκκλησίας!

Εἶναι σάν νά διαφωνῆ κανεῖς, ὅτι τό σκοτάδι εἶναι σκοτάδι καί δέν ἔχει σχέσι μέ τό φῶς. Εἶναι σάν νά διαφωνῆ τό παιδί, ὅταν ὁ πατέρας τοῦ λήη νά σφραγίσουν τό «βόθρο»!

Πῶς συμμαχεῖς μέ τήν Ἐκκλησία;

Βρέθηκε στή Θεσσαλονίκη στίς ἀρχές Ἰουνίου ὁ πρόεδρος τοῦ ΣΥΡΙΖΑ κ. Ἀλέξης Τσίπρας. Καί πρότεινε συμμαχία μέ ὅλους, ἀκόμα καί μέ δυνάμεις

Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἄγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἑπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδάς, Ἰωαννῶν 6 - Μοσχάτο

Ἐτησία συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδά καί Αὐστραλίας: δολάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

πού τόν χωρίζουν διαφορές μεγάλες. Προκειμένου να πραγματοποιηθῆ τὸ ὄνειρό του νὰ κυβερνήσῃ τὴν Ἑλλάδα, κάνει... **συγκατάβασι** νὰ συμμαχήσῃ καὶ μέ... ἔχθρους του. Ἄνάμεσα σ' αὐτούς εἶναι καὶ ἡ **Ἐκκλησία!**

Εἶπε χαρακτηριστικά: «**Ἀκόμα καὶ μέ τὴν Ἐκκλησία πρέπει νὰ συμμαχήσουμε!**»!

- Δέν εἶναι βέβαια ὁ πρῶτος. Πολλοὶ πολιτικοὶ στὴν Ἑλλάδα καὶ ἄλλοῦ, κατὰ καιροῦς, θέλησαν νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν Ἐκκλησία ὡς «**δεκανίκι**» τῆς κοσμικῆς τους ἐξουσίας.

Καὶ δέν εἶναι λίγες οἱ φορές, πού ἐκπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας θέλησαν νὰ στηρίξουν κόμματα καὶ πολιτικές, ἀκόμα καὶ ὅταν αὐτές ἦταν πέρα γιὰ πέρα ἀνελεύθερες καὶ ἀθεϊστικές. Ὅσάκις ἡ Ἐκκλησία **πολιτικολόγησε** ἢ σύρθηκε σέ «ἀναθέματα» ἢ σέ ὑποδοχές πολιτικῶν τύπου «εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος», βγῆκε ζημιωμένη.

- Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι **ἡμι - δύναμις**, γιὰ νὰ στηριχθῆ στό κράτος ἢ σέ κόμματα. Εἶναι ἡ Δύναμις. Δέν εἶναι ἀδύνατη καὶ ἐλλειμματική, γιὰ νὰ περιμένη τὴ βοήθεια κρατικοῦ ἢ κομματικοῦ μηχανισμοῦ, προκειμένου νὰ διατηρήσῃ τὴν ὑπόστασί της.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ **πλήρωμα**. Καὶ φυσικά δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ κανένα ἰδεολογικό **συμπλήρωμα**.

- Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ **λαοῦ**. Διακονεῖ τὸ λαό, δέν καθοδηγεῖται ἀπὸ τὸ λαό. Σύνθημά της εἶναι ὄχι τὸ «**Ὁ,τι θέλει ὁ λαός**», ἀλλὰ τὸ «**Ὁ,τι θέλει ὁ Θεός γιὰ τὸ λαό**».

- Ὁ κ. Τσίπρας ἀσφαλῶς γνωρίζει, ὅτι **ὁμοϊδεάτες** του ἄθεοι, σέ χώρες τοῦ ὑπαρκτοῦ σοσιαλισμοῦ χρησιμοποίησαν, ὡς πρὸς τὴν Ἐκκλησία, καὶ τίς δύο μεθόδους, καὶ τὸ **τσεκούρι** καὶ τὸ **φιλί**.

Πολέμησαν σκληρὰ τὴν Ἐκκλησία. Πολέμησαν τὸν Ἀρχηγό τῆς Ἐκκλησίας σὸ πρόσωπο τῶν πιστῶν χριστιανῶν. Δέν κατέσκαψαν μόνο τοὺς περισσότερους Ναοὺς, ἀλλὰ καὶ κατέσφαξαν ἑκατομμύρια χριστιανούς. Καὶ σάν εἶ-

δαν, ὅτι «**πρὸς κέντρα λακτίζουν**», ἄλλαξαν «**πολιτική**». Φιλία καὶ συμμαχία, εἶπαν, μέ τὴν Ἐκκλησία, χωρίς ὅμως νὰ ἀποπτύσουν τὰ **ύλιστικά** καὶ **μηδενιστικά** τους «πιστεύω».

- Ὁ κ. Τσίπρας γνωρίζει, ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν ἔχει ἀνάγκη τῆ **συμμαχία** κομμάτων, καὶ δὴ δεδηλωμένων ἀθέων. Εἶναι ἀσφαλῶς ἡ ἀγάπη **χωρὶς σύνορα**. Δέν κάνει διακρίσεις ὡς πρὸς τὴν ἀγάπη. Διαχωρίζεται ὅμως ἀπὸ ὅσους πεισματικά διαχωρίζονται ἀπὸ τὴν Ἀλήθεια. Ἔτσι ἐξηγεῖται τὸ χωρίο **Ματθ. ι' 34**.

- Μέ τὴ δήλωσί του ὁ ἀρχηγός τῆς ἀξιωματικῆς ἀντιπολιτεύσεως σάν νὰ μᾶς κάνη... χατηράκι: «**Ἄντε, καὶ μέ τὴν Ἐκκλησία ἀκόμα (προσέξτε τὸ «ἀκόμα») θά συμμαχήσουμε**».

Μέ τὸν **ἥλιο** δέν συμμαχοῦμε. Λιαζόμαστε στὴ ζωντανή του ἀντιρατσιστική ἀγάπη.

Μέ τὸ **νερό** δέν συμμαχοῦμε. Δροσιζόμαστε στὶς πηγές του καὶ τὸ ἀπολαμβάνουμε μέ εὐχαρίστησι.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ ἥλιος τῆς Ἀλήθειας, τὸ νερό τῆς Ζωῆς.

- Οἱ πιστοὶ συμμαχοῦν μέ τὴν Ἐκκλησία, φυσικά μέ ἄλλη ἔννοια. **Συστρατεύονται** στὴ μεγάλη καὶ ἔνδοξη παράταξι της. Μάχονται γιὰ τὴν ἀλήθεια καὶ γιὰ τὴν ἐν Χριστῷ ἐλευθερία.

Οἱ ὀρδές καὶ οἱ χορδές

Γιατί «πλάκωσαν», τὰ τελευταῖα χρόνια, οἱ ὀρδές τῶν «βαρβάρων» στὸν τόπο μας; Γιατί εἰσέλασαν κάπου 2 ἑκατομμύρια νόμιμοι ἢ παράνομοι **με-**

Ἐπισκεφθῆτε τὸ Βιβλιοπωλεῖο μας

Στὸν Ἅγιο Δημήτριο (Μπραχάμι), ὁδ. Ἐθν. Ἀντιστάσεως 103 (πρ. Βασ. Ὀλγας). Τηλέφωνο: 2109765440.

Θά βρῆτε ὅλα τὰ βιβλία τοῦ π. Δαυιὴλ Ἀεράκη καὶ ὅλα τὰ βιβλία ὀρθόδοξων ἐκδόσεων, ὅπως καὶ διάφορα ἐκκλησιαστικά εἶδη (εἰκόνες κ.ἄ.).

τανάστες; Ἐὰν ἀναφερθοῦμε σέ μερικές ἀπλές σχετικές ἀλήθειες.

- Πεινᾶνε στίς χώρες τους, καί γι' αὐτό μέ κάθε μέσο «τρυπώνουν» ἐδῶ. Καί μέις κάποτε ἀναγκαστήκαμε, **λόγω φτώχειας**, νά μεταναστεύσουμε, παληά στήν Ἰαμερική, ἀργότερα στήν Αὐστραλία, πρὶν ἀπό μερικά χρόνια στή Γερμανία.

- Εἶναι **διαχρονικό** τό μεταναστευτικό. Πάντα κάτοικοι ἐθνῶν μετακινοῦνται. Κάτι τέτοιο δέν εἶναι κακό. Ἀντίθετα εἶναι εὐκαιρία ὄχι ἀπλῶς ἀνταλλαγῆς πολιτισμικῶν στοιχείων, ἀλλά κυρίως εὐκαιρία **ιεραποστολικῆς ἀγάπης**.

Ἦταν π.χ. κακό τό ὅτι κατά τή μεγάλη μέρα τῆς Πεντηκοστῆς συναντήθηκαν στήν Ἱερουσαλήμ «ἄνδρες εὐλαβεῖς ἀπό **παντός ἔθνους** τῶν ὑπὸ τῶν οὐρανῶν...»; (Πράξ. β' 6).

Αὐτό, πού ἄλλοι τό θεωροῦν φοβερή **πληγή** συμφορᾶς, ἡ Ἐκκλησία τό θεωρεῖ **πηγή** εὐλογίας γιά ἱεραποστολή.

- Γίνονται - λένε- οἱ μετανάστες, καί δῆ οἱ λαθρομετανάστες, ἐστίες μολύνσεως καί «**κάστες**» **ἐγκληματιῶν**.

Ὅπωςδήποτε καί ἀνάμεσά τους ὑπάρχουν καί κακοποιά καί ἐγκληματικά στοιχεία, πού τή δράσι τους τήν αὐξάνει ἡ δυστυχία τους. Ἀλλά μόνο ἀνάμεσα σ' αὐτούς; Ἀνάμεσα στοὺς «καθαροαιμούς» Ἕλληνες δέν παρατηροῦνται παρόμοιες ἐγκληματικές συμπεριφορές;

- Μήπως δέν εἶναι πάντοτε **δράστες**, ἀλλά μεταβάλλονται καί σέ **θύματα**;

Πόσοι π.χ. χρησιμοποιοῦνται ὡς «δούλοι» σέ δουλειές (κυρίως γεωργικές) ἀφεντᾶδων Ἑλλήνων, πού τοὺς ἔχουν κυριολεκτικά «**γιά μιά μπουκιά ψωμί**» (καί φυσικά ἀνασφάλιστους);

Πόσοι κάποτε χρησιμοποιήθηκαν γιά νά γεμίσουν κομματικές δεξαμενές, μέ «**ἐλληνοποιήσεις**» ψηφοθηρικές;

- Μπήκαν πολλοί ξένοι στόν τόπο μας. Μήπως βρήκαν **κενό** καί μπήκαν;

Ὅρδες βαρβάρων τοὺς ἀποκαλοῦμε. Τά δικά μας παιδιά, τά Ἑλληνόπουλα, λέμε, ὅτι ὑποστηρίζουμε. Καί φυσικά ἡ **ἀνεργία**, πού πλήττει κυρίως τίς τάξεις τῶν νέων, μᾶς πονᾶ ἀνυπόφορα.

Ἀλλά γιά νά ἀντιμετωπισθοῦν οἱ **ὀρδές** βαρβαρότητας ἀλλοδαπῶν καί ἡμεδαπῶν, εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη νά κινηθοῦν οἱ **χορδές** τῆς ἀγάπης στά παιδιά.

- Εἴμαστε κάποτε σκληροὶ στοὺς «ξένους». Εἴμαστε ὅμως (σέ καθημερινή βᾶσι) πολύ **πιό σκληροί** στά παιδιά τά δικά μας. Εὐαισθησία καμμιά. Σκοτώνουμε κάθε χρόνο 300.000 ἡμεδαπούς (μέ τίς **ἐκτρώσεις**), καί ὀργιζόμαστε γιά κάποιον ἐγκλημα ἀλλοδαποῦ!!!

- Γίναμε **ὀρδές** Ἑλλήνων βαρβάρων, γιὰτί καταστράφηκαν οἱ **χορδές** τῆς ἀγάπης.

Ὅμορφιά καί εὐπρέπεια

Ἡ ὁσμημα, στολίδι, γιά τίς γυναῖκες ἡ **σεμνότητα**, καί μάλιστα τώρα τό καλοκαίρι. Κάθε χρόνο σχεδόν τέτοιες ἐποχές σημειώνουμε πόσο ἀπαράδεκτο καί ἀντιαισθητικό εἶναι τό... **ξεγύμνωμα** τῶν γυναικῶν, μικρῶν καί μεγάλων. Φέτος θά φιλοξενήσουμε σχετικές ἀπόψεις ἀπό τό πολύ ὠραῖο καί ὠφέλιμο περιοδικό «**Ὁ κόσμος τῆς Ἑλληνίδος**» (τεύχος 597/2013). Εἶναι ἀπό ἄρθρο τῆς κ. Βασιλικῆς Οἰκονομάκου:

«Ἡ ἐξωτερική ἐμφάνισή τῆς ὁμορφιάς ἔχει μεγάλη σχέση μέ τόν ἐσωτερικό κόσμο τοῦ ἀνθρώπου. Λέμε: «**Εἶναι ὠραῖος ἄνθρωπος**», καί ἐννοοῦμε ἕναν ἄνθρωπο

Ἄν μποροῦν οἱ συνδρομητές

Θά διευκολυνθῆ ἡ ἔκδοσις τοῦ περιοδικοῦ μας, ἂν οἱ φίλοι ἀναγνώστες στείλουν τή συνδρομή (10 εὐρώ) καί γιά τό ἔτος 2013.

- Στό λογαριασμό:
0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.
IBAN: GR 7902602360000390100353548

- Στό λογαριασμό:
123002002008865 ALPHA BANK.
IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

- Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοζοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

- Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: 2103212713 - 2103212107.

μέ πολλές ἀρετές: καλοσύνη, μεγαλοθυμία, ἡρεμία καί ἄλλες ἐσωτερικές ἀρετές, πού ἀπεικονίζονται στήν ἐξωτερική ὄψη, στά μάτια, σ' ὄλο τό πρόσωπο, στή στάση τοῦ σώματος, στίς κινήσεις...

Ἔρχεται τό καλοκαίρι, ἐποχή πού σχεδόν ὅλοι ἀδιαφοροῦν γιά τήν **“εὐπρέπεια”** τῆς ἐμφάνισης, πού συγγενεῖται μέ τήν ὁμορφιά.

Τί ὥραϊες οἱ ἐλληνικές λέξεις!

“Εὐπρέπεια”, ἀπό τό **“εὐ”** (ὥραϊο) καί τό **“πρέπον”**, αὐτό πού ἀρμόζει, αὐτό πού ἐπιβάλλεται νά πράξουμε. Τό ἀντίθετό τῆς, ἡ **“ἀπρέπεια”**, ἔχει τό στερητικό **ἀ**! Πρόκειται γιά καθαρά ἀνθρώπινη συμπεριφορά -τά ζῶα δέν νιώθουν οὔτε **“εὐπρέπεια”** οὔτε **“ἀπρέπεια”**.

Παραδείγματα ἀπρεποῦς συμπεριφορᾶς συναυτᾶμε παντοῦ. Ἐνοχλοῦν, πληγώνουν τά μάτια καί τήν ψυχή.

Ἡ τέλεια ὁμορφιά, ἡ ἀπόλυτη **ἀρμονία** ἔχει θεϊκή προέλευση. **“Ὁποῖος τῆ νιώθει ἱκανοποιεῖται ψυχικά.**

Ἡ εὐπρέπεια ὁμως, εἶναι σχετική μέ τά ἦθη, ἀλλά καί τό ἦθος τῆς ψυχῆς.

Παράδειγμα: Προσέρχεται στήν ἐκκλησία ἡ νονά ἄσεμνα ντυμένη, ἡμίγυμνη· γιά μιά δεξίωση ἴσως αὐτό νά ταν ἀνεκτό, ἀλλά γιά τό **Βάπτισμα**, πού εἶναι μυστήριο, σ' ἕνα ἱερό **Ναό**, δέν εἶναι **“πρέπον”**. Καί αὐτό προκαλεῖ καί ἐνοχλεῖ. Εἶναι ἀντικοινωνική συμπεριφορά καί περιφρόνηση τοῦ ἱεροῦ χώρου.

...Ἄς γνωρίζουμε τό ὥραϊο, πού εἶναι λιτό, ἀπλό, ἀρμονικό.

Τό καλοκαίρι στήν πλάζ εἶναι εὐκαιρία γιά πολλούς νά καταργήσουν τήν εὐπρέπεια, τήν ὁμορφιά. Δέν χρειάζεται νά μνημονεύσουμε εἰκόνες, πού ἀσφαλῶς ὁ καθένας μπορεῖ νά σκεφθεῖ. Πόσο οἱ χειρονομίες γίνονται ἄχαρες καί τά λόγια τῶν ἀνθρώπων τό καλοκαίρι ἄσχημα, ἀνόητα. Σάν νά ἐπιτρέπεται τό καλοκαίρι κάθε χαλάρωση, ἀδιαφορία, ἀσχήμια...

Σέ κάθε ἡλικία ἄς ὑπάρχει εὐπρέπεια. Τό πύο **μικρό παιδάκι** ἄς τό ντύνει ἡ μάμά του **“ὁμορφα”**. Ὁ **ἔφηβος** καί ἡ ἔφηβη ἄς μὴν ἐπιδιώκουν τίς σχισμένες, ξεβαμμένες κουρελαρίες, ἐπειδὴ εἶναι μό-

δα. Καί οἱ πύο μεγάλοι ἄς εἶναι εὐπρεπεῖς, γιὰτί στή **μεγάλη ἡλικία** ἡ **“ἀταλοσύνη”** στήν ἐμφάνιση εἶναι δυό φορές πύο δυσάρεστη ἀπό ὅ,τι στους νέους.

Ἄς μὴν προκαλοῦμε τήν ψυχή τῶν ἄλλων μέ ἀπρεπεῖς ἐμφανίσεις μας.

Ὁμορφιά νά ἐπιδιώκουμε, γιά νά γλυκαίνεται ἡ ψυχὴ μας, καί εὐπρέπεια, γιά νά ἔχουμε καλές σχέσεις μέ ὅλους. Εἶναι σεβασμός στά **μάτια** καί τιμὴ στήν ψυχή».

Ἐγγύσις πρὸς μίμησι

Ὁσο εἶναι ἀσέβεια νά μὴ τιμᾶμε τοὺς **ἀγίους** καί τὰ **λείψανά** τους, τόσο καί πολύ μεγαλύτερη ἀσέβεια εἶναι νά κατασκευάζουμε ψεύτικα θαύματα καί ἀνύπαρκτα λείψανα.

Πάντοτε ἡ Ἐκκλησία **πιστοποιοῦσε** τὰ λείψανα, ὅτι ἀνήκουν σέ συγκεκριμένο μάρτυρα ἢ ὄσιο. Σήμερα τί γίνεται;

Ποῖος ἐγγυᾶται γιά τή γνησιότητα ὄσων περιφέρονται ὡς λείψανα; Τί **ἔγγραφα** ἐκκλησιαστικῆς μαρτυρίας ὑπάρχουν; Πῶς ξαφνικά νεόδμητοι **«γέροντες»** κατέχουν λείψανα γιά ὄλους... σχεδόν τοὺς ἀγίους;

- Ἡ πρώτη ἀνάγκη τῶν πιστῶν εἶναι ὁ **λόγος**, ἡ κατήχησις καί τό κήρυγμα. Ἡ τέλεισις τοῦ βαπτίσματος εἶναι εὐκολο ἔργο, λέει ὁ ἀπόστ. Παῦλος. Ἐκεῖνος ἦταν στρατευμένος στό δύσκολο, στόν **εὐαγγελισμό** τῶν ψυχῶν (Α' Κορ. α' 17).

- Ὅλοι οἱ ἄγιοι ἦσαν ἐραστῆς τοῦ λόγου. Τὰ λείψανα ἀγίων, πού διασώζονται **ἔγκυρα**, τὰ τιμᾶμε γιά νά μιμηθοῦμε τοὺς ἀγίους. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: **«Εἰς ζῆλον καί μίμησιν διεγειρώμεθα καί διὰ τῆς ὄψεως ὑπόμνησιν λαμβάνωμεν τῶν αὐτοῖς κατορθωμένων καί τῶν ἐπὶ τοῖς κατορθώμασιν ἀμοιβῶν τῶν ἀποκειμένων»** (Ε.Π.Ε. 30,472). **Μετᾶφρασις:** Ἐρχόμαστε στους τάφους τῶν ἀγίων καί διεγειρόμαστε σέ ζῆλο καί μίμησι τῆς ζωῆς τους. Βλέποντας τὰ λείψανά τους θυμόμαστε τὰ κατορθώματά τους καί τίς ἀμοιβές γι' αὐτὰ τὰ κατορθώματα.